

dernæst hævder, at der her ikke foreligger en Sammenblanding, men en Udredning, forekommer dette mig at være fuldkommen forkert. Man har i Virkeligheden fortolket Loven paa en Maade, som jeg synes ligger helt udenfor dens Forudsætninger. Denne Fortolkning forsøger man ved dette Lovforslag at gøre lovlig eller mere klar, men jeg synes, at det ikke har Karakter af en Udredning, men tværtimod af en Sammenblanding. Man behøver blot at se paa § 4, saa opdager man, at der stadig er Tale om en Sammenblanding af Aandssvageforsorgen og Invalideforsorgen; jeg synes ikke, man skulde forsøge at benægte dette, det ligger soleklart for, naar man læser § 4 igennem.

Steincke: Det er mig fuldkommen indlysende, at det ærede Medlem (Veistrup) har det ligesom alle vi andre: at jo flere der paastaar, vi er uklare, des mere overbevist bliver vi selv om, at vi ikke har været det. For øvrigt maa jeg i Anledning af det ærede Medlems Udtalelse om Sammenblanding af Invalideforsorg og Aandssvageforsorg sige, at man ikke kan tale om nogen saadan Sammenblanding, mindst af alt efter Gennemførelsen af dette Forslags §§ 2—4. Man kan akkurat lige saa godt tale om Sammenblanding af Invalideforsorg med Sindssygeforsorg, Epileptikerforsorg og alle mulige andre Arter af Forsorg, Stillingen er nøjagtig den samme. Hvis vedkommende Patient eller Ansøger opfylder de Betingelser, der er sat for at faa Invaliderente, faar han den, hvad enten han er aandssvag, sindssyg, Epileptiker, eller hvad han i øvrigt maatte være, og der er ikke Tale om Sammenblanding med nogen som helst anden Institution. Men der er efter Lovforslaget Tale om, at den Administration, vi har med Hensyn til Invalideforsikringsloven, skal sætte sig i Forbindelse med de andre Institutioner, der varetager særlige Arter af Forsorg, og derigennem sørge for, at de Penge, der bliver anvendt gennem Invalidefonden, anvendes paa en mere forsvarlig Maade, end det kunde ske efter den nuværende Lovgivning. Det er udelukkende det, der er Tale om, og det kan umuligt møde Modstand fra nogen, der i hvert Fald er klar over, hvad han siger.

Til den højtærede Indenrigsminister skal jeg sige, at det er rigtigt, at jeg ikke føler mig og aldrig har følt mig overbevist om Nødvendigheden af at ændre selve Grundlaget for Invalideforsikringen, fordi det er blevet paavist, at der i 81 af omtrent 11 000 Sager er ydet Invaliderente til aandssvage, medens det derimod ikke for mig er paavist,

at den i disse 81 Sager ikke burde have været ydet, at den ikke i og for sig er kommet vedkommende til gode paa en fuldkommen forsvarlig Maade. Det er praktiske Misbrug, der skal have foreligget, før der er Rimelighed for Indgreb af Lovgivningsmagten. Derfor er jeg ikke overbevist om, at det i og for sig er nødvendigt at ændre Grundlaget. Men hvis man fra anden Side mener, at det af teoretiske, principielle eller logiske Grunde bør gøres — jeg indrømmer, at der kan og antagelig ogsaa vil komme til at foreligge ganske enkelte Tilfælde, hvor man kunde gøre gældende, at det er urimeligt at udbetale Invaliderente —, hvis noget saadant altsaa kommer til at foreligge, og hvis man fastholder, at man af den Grund bør ændre Grundlaget, siger jeg: Lad os ikke gaa til en saa udførlig Administration som den, der kræves i § 1, men se at finde en Udvej som den, jeg har skitseret, og som vi nu kan forhandle videre om i et Udvalg.

Hvad Fattiglovens § 63, 2det Stykke, angaar, tror jeg dog ikke, den højtærede Indenrigsminister er klar over, hvorledes Sagen kommer til at foreligge, hvis Lovforslaget bliver gennemført. I Øjeblikket kan de, der ikke kan være Medlemmer af Sygekasser, faa denne Hjælp efter § 63 efter en vis Tids Forløb. Hvis Lovforslaget bliver gennemført, faar vi en Del, som vel har været Medlemmer af Sygekasser, men som dog er ganske elendigt stillet, hvis de ikke kan blive optaget i Invalideforsikringen og siden faa Invaliderente. Vi bliver da nødt til, hvis de ikke skal falde det egentlige Fattigvæsen til Byrde, at ændre § 63 saaledes, at vi derigennem ogsaa kommer til at hjælpe dem. Det er det, jeg har henledet Opmærksomheden paa, og som jeg mener, vi maa undersøge i et Udvalg. Det maa komme til at staa klart, at efter al Sandsynlighed vil en Gennemførelse af § 1 i den foreliggende Skikkelse medføre, at vi ogsaa maa tage Hensyn til § 63, 2det Stykke, idet Grænserne for Invalideforsikring og Sygeforsikring der falder sammen, hvad de efter dette Lovforslag ikke længere vil gøre.

Det glæder mig i øvrigt — det er ogsaa en Grund til at holde op med Argumentationen —, at den højtærede Indenrigsminister er villig til at forhandle om andre Ændringer, der samtidig er forsvarlige og saa billige som muligt, idet Ministeren, som han sagde, i Modsætning til det ærede Medlem ikke var saa forlibt i sit eget. Jeg vil ikke udtale mig om, hvorvidt jeg er forlibt i mit eget; jeg skal kun sige, at jeg for saa vidt havde større Grund til at være det,